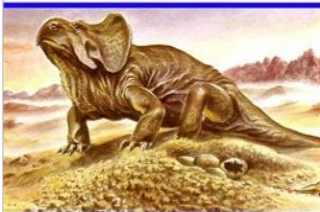

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

Harry Harrison

ŽIEMA EDENE

ANTRA KNYGA

Knygute.lt

Harry Harrison

ŽIEMA EDENE, ANTRA KNYGA

Mokslinis fantastinis romanas ir apsakymai

DAUGIAMILIJONINIS BESTSELERIS !!!

Į dinosaurų valdomus kraštus atslenka gigantiškas ledynas. Atsidūrę ties išnykimo riba, dinosaurai, pasinaudoję biologijos mokslo laimėjimais, netrukus ima užkariauti žmonių gyvenamas teritorijas. Kerikas, ieškodamas paramos, iškeliauja su žmona ir vaiku į šiaurę, nes galbūt amžino speigo šalyje bus įmanoma surasti sąjungininkų ir ginklų lemiamai kovai su dinosaurais...

Iš anglų kalbos vertė BRONIUS BRUŽAS, NOMEDA
BERKUVIENĖ

Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"

318 tomas. Serija įkurta 1990m.

Harry Harrison - WINTER IN EDEN

New York, ibooks, 2001

Copyright © by Harry Harrison, 1986

Cover art copyright © by Jose Oliveur, 1995

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2004

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

Turiny

ŽIEMA EDENE

PER ŽINGSNĮ NUO ŽEMĖS

SLĖGIS

GYVYBĖS SAUGOTOJAI

ŽIEMA EDENE

32

Kaip įprastai, paramutantai pasitiko atvykėlius klykavimais, kvatojimu bei siūlymais užkąsti. Paslaugios rankos užtraukė ikergaką į krantą, šalia kitų didžiųjų laivų. Žmonės krizeno ir maišėsi vieni kitiems po kojomis, skubėdami iškrauti visą mantą, tuo pačiu žiaumodami maisto likučius. Po daugybės dienų, praleistų jūroje, mėsa taip supuvo, jog virto tikru gardėsiu. Armana prisijungė prie plušančių moterų, o Kerikas žinodamas, kad jis tikrai trukdytų Kalalekui suręsti paukarutą, nutarė pasižvalgyti po apylinkes. Paėmęs lanką su ietimi nudrožė tarp palapinių link miškais ap-

žėlusią kalvą. Tiek laiko pratūnojus ikergake, buvo gera vėl pajusti po kojomis tvirtą pagrindą, nors retsykais dingdavosi, tarsi žemė siūbuoja. Nusigavęs iki medžių tankmės medžiotojas įtraukė į plaučius nuo lapijos sklindančio aromato. Kokie puikūs kraštai!

Tačiau jie neišvengė žiemos šalčių. Nūnai, per patį vidurvasarį, giliose lomose bolavo sniegas. Tarp medžių šakų čiulbėjo paukščiai, deja, stambesnių gyvūnų Kerikas niekur nepastebėjo. Akylesnis medžiotojas gal ir būtų aptikęs kokius nors pėdsakus, bet jis nieko nerado. Atpratus nuo ilgų pasivaikščiojimų, kojų raumenis gana greitai ėmė varstyti skausmas. Nepaisydamas nuovargio, Kerikas džiaugsmingai kulniavo pirmyn. Išplėtęs šnerves užuodė miško pelėsių, žolės... ir silpną vėjo atneštą dvėselienos kvapą. Negana to, ausis pasiekė vos girdimas trakstelėjimas.

Kerikas sustingo, po akimirkos lėtai pasilenkė ir nuleido ietį ant žemės. Vėl ją paėmė tiktai įstatęs strėlę į templelę. Kiekvienoje rankoje laikydamas po ginklą tyliai nutipeno pirmyn. Kriebždesys pagarsėjo, ir jis išvydo kažką judant proskyroje.

Neskubėdamas, neišlįsdamas iš šešėlių, medžiotojas slinko į priekį, kol netikėtai priblokštas sustojo.

Pasirodė, jog dvokė negyvas elnias. Perdrėksta, kruviną lavoną ėdė anksčiau neregėtas padaras. Aukštas, plonas, įrėmęs galvą į maitą. Staiga būtybė kilstelėjo snukį išplėsdama mėsos gabalą. Krauju aptekęs snapas, bukos akys - tai nežinomos rūšies maragas. Veikiau paukštis! Augesnis už žmogų, su stambesnėmis kojomis ir mažučiais sparneliais. Matyt, Kerikas sukrutėjo, nes baidyklė jį pamatė, išmetė mėsos luistą, kimiai krioktelėjo ir suplasnojo sparnais. Medžiotojas sviedė ietį šalin, iš visų jėgų įtempęs templelę paleido strėlę.

Bet taikinio nė nekliudė. Paukštis tebetupėjo ant žemės vis dar čerkšdamas, kai Kerikas čiupo ietį ir lėtai atsitraukė į medžių prieglobstį. Vieną iš tų būtybių galės surasti ir nudėti kitą dieną. Laiko tam užteks. Maragai dingus iš akių, jis apsisuko ir numygęs per mišką grįžo į paplūdimį.

Paukarutas jau kėpsojo suręstas, priešais jį saulės atokaitoje sėdėjo Kalalekas, ant kelių pasitie-

sęs jilanių žemėlapi. Paramutanas šyptelėjo išvydęs Keriką, pamojavo spalvingąja medžiagos atraiža.

- Netrukus aš suprasiu, kas čia nubraižyta. Jau dabar nemažai žinau. Matai šitą žalumą, kuri taip primena žvynų spalvą? Tai vandenynas. Man greitai viskas paaiškės.

Pasigirdus kalboms, iš palapinės išniro Armana, ir Kerikas papasakojo apie mišką bei susidūrimą su didžiuoju paukščiu.

- Mes persikėlėme į naują kraštą, kur apstu netikėtumų, - praktiškai pastebėjo ji. - Man reikia pačiai pasidairyti girioje. Čia aptiksiu nematytų augalų ir krūmų. Miške visuomet įmanoma rasti maisto, jei tik moki ieškoti.

- Pavojų irgi netrūksta. Niekur neik viena. Mudu vaikščiosime drauge.

Po šių žodžių Armanos veido išraiška pasikeitė, ir moteris įsistvėrė į Keriko ranką, tarsi norėdama ją sulaikyti.

- Prieš plaukdami į šiaurę medžioti ularuako, paramutanai laukė, kol atvyks mūsų ikergakas.

Keliaus tiktai vyrai, paukarutuose liks netgi vyresni berniukai. Tai pats svarbiausias darbas iš visų, kuriais jie užsiima.

Niūrus jos veidas ir baimė, atspindinti akyse, pakurstė negerą nuojautą.

- Kas yra?

- Jie norėtų, kad plauktum kartu.

- Aš neprivalau.

- Medžiotojai tikri, jog tu apsidžiaugsi, kai jie tavęs paprašys prisijungti. Paramutanai taip ketina išreikšti savo pagarbą ir tikisi, jog tu ją priimsi. Bet aš nenoriu, kad mane paliktum.

Kerikas suprato, kaip Armana jaučiasi: jie per ilgai buvo išsiskyre. Jis pabandė nuraminti moterį - ir tuo pačiu save.

- Mes ilgai neužtruksime. Juk leisimės į eilinę medžioklę. Pati pamatysi.

Po pastarosios kelionės Kerikas nė kiek netroško vėl atsidurti jūroje, tačiau atsisakyti pasiūlymo jis negalėjo. Berniukai pavydžiai vėpsojo į šviešiaodį taną, o moterys jį tapšnojo, nes paramutanai neabejojo, jog palietus žmogų, besirengiantį

pirmajai ularuako medžioklei, jį lydės sėkmė. Likusią dienos dalį vyrai praleido ruošdami kelionei ikergakus, o didžiumą nakties puotavo rydami seną mėsą, žinodami, jog iš medžioklės parsigabens gausybę šviežių atsargų.

Jie išvyko ryte. Armana nelindo iš paukaruto, nes regint, kaip tolsta Kerikas, širdį būtų pradėjęs diegti nepakeliamas skausmas. Moteris iškišo galvą iš palapinės tik tada, kai iš mažojo laivyno beliko miglota ties horizontu juoduojanči dėmelė.

Laivai nuplaukė į šiaurę, ir neilgai trukus Kalalekas, tenkindamas savo paramutanišką poreikį plepėti, išklojo, kas paskatino rinktis šią kryptį.

- Ledas... mes traukiame link ledynų, nes ten gyvena ularuakai.

Kerikas nesuprato, kodėl tie padarai teikia pirmenybę šaltajai šiaurei, kadangi Kalalekas tarė anksčiau negirdėtus žodžius. Nieko tokio, nusi-gavus iki ledynų viskas paaiškės.

Jūroje jie praleido galybę dienų, kol tolumoje pasirodė ledo linija. Priešais iškilus baltam kalnui, tarp paramutanų nuvilnijo džiaugsmingas šurmu-

lys. Iš milžiniškos aukštų bangų plaunamos sienos kyšojo tamsūs kontūrai.

- Kunkulekai. - Kalalekas pasitrynė pilvą. - Juos ėda ularuakai, kuriuos valgome mes. Tai bent smagumėlis!

Ikergakams artėjant prie ledkalnio Kerikas pamatė, jog kunkulekas - tai nepaprastai ilga į vandenį nusidriekusi jūržolė. Nieko panašaus jam dar neteko regėti. Vadinas, ularuakai čia plaukdavo ieškodami maisto, o paramutanai savo ruožtu sekdamo įkandin medžiojamų gyvių. Tanas ūmai suvokė nekantraująs išvysti, kokie padarai ganėsi šaltose šiaurinėse pievose.

Keriką nejučia užvaldė medžioklės įkarštis. Ikergakai pasuko į vakarus ir nuslinko palei ledyno sieną. Veikiai jie nusigavo iki pirmojo nuo didžiosios masės atskilusio aukšto ledkalnio, už kurio pastebėjo kitus, neką mažesnius. Išsirikiavę į ilgą liniją laivai patraukė kanalais, tačiau po vieną niekur nenuklydo. Paramutanai medžiavo grupėmis, todėl vienas ar kitas ikergakas visuomet išlikdavo akiratyje. Kalaleko laivas plaukė viduryje linijos, iš dešinės ir iš kairės aiškiai buvo

matyti tamsios valčių burės, bet likusieji ikergakai prapuolė tolumoje, nuklydę į skirtingus kanalus.

Laivas priklausė Kalalekui, todėl jam buvo suteikta garbė sėdėti pirmgalyje ir, esant reikalui, sviesti žeberklą - medinę ietį, aprūpintą kauliniu antgaliu su daugybe kabliukų, kurie užstrigs po laimikio oda. Kalalekas tepė taukais ilgą lyną, vyniodamas jį į ritinį. Visi kiti akimis dairėsi grobio.

Štai taip praėjo penkios paros. Dienomis jie ieškojo ularuakų, naktimis dreifuodavo. Brėkstant, sulig pirmaisiais aušros spinduliais, vėl išsiruošdavo į žygį. Šeštąjį rytą, vilkdamas į laivą žvejybinius lynus, Kerikas išgirdo triumfuojančius nuo žvalgų atsklidusius šūksnius.

- Ana ten, signalas, pažiūrėkite!

Iš kairiojo ikergako kažkas mostagavo tamsiu pavidalu. Kerikas iškėlė aukštin odos lopinį ir perdavė signalą dešiniajai valčiai. Tokiu būdu naujieną greitai sužinojo visas laivynas. Banda pastebėta: medžioklė prasidėjo.

Pirmasis ikergakas pakeitė kryptį vėjo atžvilgiu ir sulaukęs, kol kiti jį pasivys, nuplaukė į vakarus.

- Štai kur jie! - riktelėjo Kalalekas. - Ach, kokie gražuoliai, nieko nuostabesnio nesu matęs!

Kerikui gyvūnai atrodė kaip juodi uolų luitai, prilipę prie ledo, tuo tarpu paramutanams jie atstojo maistą ir pastogę. Šiauriečių egzistavimas priklausė tikrai nuo ularuakų, kurių ieškant tekdavo kirsti vandenyną, plaukti nuo vienos žemyno pakrantės iki kitos. Pagaliau juos aplankė sėkmė.

Ikergakams artėjant prie grobio, Kerikas įžiūrėjo tamsias palei ledkalnius judančių gigantiškų būtybių nugaras. Jie turėjo bukas galvas ir kažką panašaus į storas lūpas, kurios įsistverdavo į kunkulekus ir nuplėšdavo šiuos nuo ledo sienos. Kerikui pasidingojo, jog tie padarai primena uruketus - tokie patys milžinai, tik be nugaros pelekų. Retsykiais vienas jų išnirdavo į paviršių ir vėl təkšdavosi į vandenį sukeldamas purslų fontaną. Link bandos slenkantys ikergakai pamažu išsi-skaidė. Pastebėjęs manevrą Kalalekas pritariančiai linktelėjo.

- Jie apsupus ularuakus, privers traukti mūsų kryptimi. - Paramutanas mostelėjo ranka į kitą laivą, kuris, kaip ir jų valtis, dreifavo nuleidęs burę.

Didžioji dalis ikergakų kiek galima greičiau nuskubėjo link stambiujų gyvių, kurie ramiai ėdė jūržoles ir, regis, nekreipė nė menkiausio dėmesio į atvykėlius. Laivas, kuriame tūnojo Kerikas, sūpavosi ant bangų, subliūškusi burė liko kadaroti ant stiebo. Nenumaldomai augant įtampai, Kalalekas mindžikavo pirmgalyje, rankoje purtydamas ietį.

- Ularuakai artėja! - kažkas sustūgo.

Įvykiai klostėsi tiesiog žaibiškai. Kerikas pašoko traukdamasis iš kelio aplinkui zujantiems paramutanams. Burė vėl iškilo aukštyn, o vairininkas, pirmą kartą atsigrėžęs į priekį, nukreipė valtį į būrį gigantų, kurie išsigandę spruko nuo juos apsupusių ikergakų. Kalalekas stypsojo sustingęs, nepaisydamas rėksmingų patarimų, žvelgdamas į tamsius artėjančių ularuakų pavidalus.

- Sukit laivą! - užriaumojo jis.

Vairininkas iš visų jėgų pastūmė irklą, tuo metu kiti paramutanai įtempė lynus, keisdami burės padėtį. Šioji trumpam suglebo ir vėl išsipūtė priversdama ikergaką mestis priešinga kryptimi, tolyn nuo ularuakų, taip, kad laivas šonu užkirstų jiems kelią....